

11
15

1. Weyhe, Eberhard. v. : De controversia An jus Pontificium sive Canonicum . . . in scholis . . . locum obtinere . . . possit. ? 1587.
2. Franzy, Th. : De praesudicio const. impop. quae incipit diffamari, sub Tit. C. De ingen. manum. 1589.
3. Hoddaeus, Conrad : Philosophica visus commendatio 1589.
4. Zimmer, Johann : Oratio de vitae cursu et supremo fato amplissimi . . . Mich. Teuberi in Hemsendorff. 1590.
5. Caepzov, Benedict : Disputatio feudalis II, quomodo feudum extinguatur, et amittatur, et ad quem . . . revertatur. 1591.
6. Hestaeus, Christian : De nobilissima nobilissimi virus operatione ac polydaedalo operationis modo. 1594.
7. Herzigs, Petrus : De demilio Sapiensibus.
7. Janger, Johannes : Orationes duae I Quod, licet Pontifex Romanus nullam habeat potestatem condendae legis, Tamen Jus Canonicum, . . . in scholis . . . doceatur . . . II Qualenam debeat esse iudicium, ne ab ulla parte contententium . . . in Tribunalium . . . vocari possit. 1594.
8. Ehinger, Elias : Disputatio Aristotelica de substantia et accidente ex metaphysicis . . . desumpta. 1596.
9. Ehinger, Elias : De methodis. 1596.
10. Forster, Val. Wilh. : De judiciis. 1598.
- 11) 1599. Runge, 1-6.
11. Person, Ludwig : De juramento lites decisivo. 1603.

12. Forster, Valentin Wilhelm: De interdictis, seu actionibus possessionis, num nomine competentibus. 1604.
13. Grosius, Matth.: De transactione. 1605.
14. Horstius, Gregor: De causis morborum. 1607.
15. Horstius, Gregor: De symptomatibus et symptomatum differentiis. 1607.
16. Horstius, Gregor: De symptomatibus ^{um causis in genere} ~~et symptomatum~~, ac specialiter de causis Symptomatum Exteriorum sensuum. 1607.
17. Horstius, Gregor: De causis symptomatum facultatis ratiocinae et principis. 1607.
18. Horstius, Gregor: De causis symptomatum vitalis et naturalis facultatis. 1607.
19. Horstius, Gregor: De causis symptomatum qualitatis morbi, ac retentorum atque excretorum praeter naturam. 1607.
20. Horstius, Gregor: De doctrina signorum in genere et de signis in salubribus diagnosticis in specie. 1607.
21. Horstius, Gregor: De urinis. 1607.
22. Horstius, Gregor: De signis prognosticis. 1607.
23. Horstius, Gregor: De venae sectione. 1607.
24. Horstius, Gregor: De purgatione. 1607.
25. Horstius, Gregor: De materia medica. 1607.
26. Jaener, Daniel: De febrium malignarum differentiis et signis. 1607.

- Horstius, Gregor:
27. Decas problematum medicorum ad preceptorum
 febrium cognitionem et curationem inserviens. 1608.
- 1608, 2. 28. Hunnius, Nicolaus: De principio individuationis. 1609.
29. Bachman, Matthaeus: De intellectu humano. 1610.
30. Beckmann, Lucas: De laudemis. 1610.
31. Beckmann, Lucas: De origine feudorum et juris
 feudarii auctoritate. 1610.
32. Hirschbach, Wolfgang: De jure dotium. 1610.
33. Hunnius, Nicolaus: De substantia. 1610.
34. Hunnius, Nicolaus: De causae primae cum secundis ad harum
 operationes concursu. 1610.
35. Stenbe, Heinr. Jul. (a. Jul. Sattler): De vita animae rationalis. 1610.
36. Titius, Martin: Trium thematum logicorum explicatio. 1610.
37. Untzer, Joh. Wilh.: De origine, auctoritate, nomine, defini-
 tione et aliquot divisionibus feudorum. 1610.
38. Euenius, Sigismund: De munimentis rei publicae. 1611.
39. Euenius, Sigismund: De subditis. 1611.
40. Faber, Alexander: De inofficioso testamento ex Tit. 18. lib. 28. 1611.
41. Förster, Val. Wilh.: De tutela et cura. 1611.
42. Förster, Val. Wilh.: De jure suorum heredum et suorum
 dicunt. 1611.
43. Hirschbach, Wolffg: De reconventionibus. 1611.
44. Faber, Alexander: De contractibus impropriis, personis,
 per quas nobis requiruntur et de modis, quibus dissoluntur
 obligationes ad Tit. 28. 29 et ult. libri 3. Inst. 1612.
45. Hirschbach, Wolffg: De feudorum actionibus: foro competente
 et forma processus. 1612.
46. Hunnius, Helfrich Wbr.: De origine feudorum, De conscrip-
 tibus et Auctoritate Juris feudalis 1612.

47. Hummius, Helph. Ubr.: De notatione, definitione et distinctio-
nibus feudi. 1612.
48. Hummius, Helph. Ubr.: De personis, dentibus et accipientibus
feudum 1612.
49. Hummius, Helph. Ubr.: De rebus quae in feudum dari possunt.
1612.
50. Hummius, Helph. Ubr.: De regalibus. 1612.
51. Hummius, Helph. Ubr.: De modis feudum constituendi: con-
ventiones feudales et successione. 1612.
52. Hummius, Helph. Ubr.: De successione foeminarum, Cleri-
corum et Imperfectorum. 1612.
53. Hummius, Helph. Ubr.: De modis feudum acquirendi, Investitura
et praescriptione. 1612.
54. Hummius, Helph. Ubr.: De jure quod in feudo competit. Vesello.
1612.
55. Hummius, Helph. Ubr.: De jure quod in feudo competit Seniori
1612.
56. Hummius, Helph. Ubr.: De modis et causis amittendi feudum.
1612.
57. Hummius, Helph. Ubr.: De actionibus feudatibus, iudice et
iudicio feudali. 1612.
58. Meier, Peter: De successione feudali. 1614.
59. Meisner, Balth.: Decis controversiarum practicarum. 1615.
60. Ivenius, Sigism.: Problemata v. physica. 1613.
61. Ivenius, Sigism.: Decis quaestionum phil. controversarum
1613.
62. Forster, Val. Wilh.: De servitiis feudatibus. 1613.
63. Hirschbach, Wulff: De crimine laesae majestatis. 1613.
64. Hummius, Helph. Ubr.: De juramento fidelitatis vasallitico seu
Clientelari. 1613.
65. Hummius, Helph. Ubr.: Disputatio juris Feudalis Synoptica
1613.
66. Meitini, Jacob: De nobilitate. 1613.

7447
TH. FRANZII, I. V. D.
ICTORVM ACADEMIÆ
VITEBERGENSIS AD-
STITIS.

DISPVATIO,
DE PRÆIVDICIO
CONSTITVTIONIS IMPP.

QVAE INCIPIT DIFFAMARI, SVB
tit. C. De ingen: manum,

D. O. M. A.

INSTITVTA VVITEBER-
GÆ, A. D. XIX. DECEMB. IN AV-
ditorio Philosophico majori,
hora sexta.

RESPONDENTE
IACOBO GOEDEMANO

VVITEBERGÆ,
Typis Zachariæ Lehmanni,
M. D. LXXIX.

D. O. M. A.

IMP. P. DIOCLET. ET MAXI-
MINIA. AA. ET CC. CRE-
SCENTI.

Diffamari statum ingenuorum seu errore
seu malignitate quorundam, Perini-
quum est: Praesertim cum affirmes, diis
praesidem unum atque alterum interpellatum a
te, vocitasse diversam partem, ut contradic-
tionem faceret, si defensionibus suis consideret:
Vnde constat, merito rectorem provinciae com-
motum allegationibus tuis sententiam dedisse,
ne decetero inquietudinem sustineres: Si igitur
adhuc diversa pars perseverat in eadem ob-
stinatione, aditus praeses provinciae, ab injuria
temperarij precipiet.

DISPUTATIONIS DE
PRÆIUDICIO L. DIFFAMA-
ri C de ing. manumiss.

THESIS. I.

Hominem homini insidiari nefas est, si-
ue id fiat ex animo, siue simulato.
Quippe quod ab ejus victoria, inte-
ritus: ab interitu, pendeat rerumpub. salus.

II.

Vivat ergo nostra, vigeant leges, quarum
auxilio acerrime quæ animo fit, acerrime quæ
simulato, refrenatur audacia.

III.

Quiescant aliquantulum cetera: Si quis
statum hominis ingenui, vel errore vel mali-
gnitate, vicij cuiusdam insimulauerit, præjudi-
cio legis diffamari recte coerceri poterit: Eate-
nus ut vel pro tribunali causam suam agat, vel
si actioni diffidens agere nolit, perpetuo sile-
at.

IV.

Ecce his totam constitutionis nostræ natu-
ram implicitam: Cujus si medullam vis, verba
subtili pondere lancines necesse est.

V.

Dico *SI QVIS*, quo verbo *Vlp. I.C.* tam
masculos quam feminas complectitur. Etiam
ego: unde neminem excipio, quocunq; is vel se-
xus vel etatis vel fori vel dignitatis privilegio
illustris sit.

VI.

Anne deportatum aut bannitum? Neu-
trū. At excommunicatum? Ideone, quia cum
à sacro ordine exclusus est, etiam à politici ma-
gistratus vindicta eximatur? aut nescio quid
velis, aut valde inepta est tua dubitatio.

VII.

ERRORE VEL MALIGNITATE: Rectè
Erras, cur veritatem non scrutaris exactius?
malignitate impelleris: cur refractariam illam
virtuti voluntatem benignitate non corrigis?

VIII.

At inqvies, error ex ignorantia, ignoran-
tia sine dolo est malignitasq; natura magis quā
animi vicium, unde legum severitati non de-
bent subijci: verum id si tibi erras & mali-
gnus es: Secus si mihi.

IN-

IX.

*INSIMULAVERIT: idem quod diffama-
verit, puta si tacite & sine causa fama mea con-
trarius fuerit, eamque iniquè laferit.*

X.

*STATVM HOMINIS INGENUI: Non
ergò serui, qui nec ingenuus est, nec statum
habet. Sed quiescat hac disputatio, cum seruo-
rum conditio miserabilis, à nostra repub. hu-
maniter reiecta sit.*

XI.

*An si mulieris? cum illa homo non putetur:
Vetus est necdum satis exasciata quæstio.*

XII.

*Hominis nomen considero, mulieris sub-
stantiam, qualitatemq; contemplor, jura deni-
q; ipsa perlustro, nihil mulierum sexu humani-
us reperio: an ergò Dd. feminarum negantes
humanitatem, ex homine sint, non immeritò du-
bito.*

XIII.

*De hermaphroditis, & ijs qui in utero sunt
disputatur fructuosius, an hominum appella-
tione*

A 3

tione

tionem veniant ita, ut hac lege tueri aliquando possint: Nos eq̄ videm hoc neutri denegamus.

XIII.

Quando verò hi vitam vivant, illi utrius sexus sint, Medicorum clarissimorum decernant auguria.

XV.

VIC II: Talis intellige, quod statum adimit, vel etiam minuit. Adimitur, quando vita, libertas, civitas: minuitur, quando dignitas amittitur.

XVI.

Ob personarū ergò defensionem principaliter, non ut rei nostræ nobis salva maneat hæc lex nobis insinuata est?

XVI I.

Prejudiciorum deniq̄ malo; quàm ipsissimorum judiciorum ordini constitutionem nostram ascribere, cum & natura istorum adaptetur rectius, & uter actor uter verò reus sit, postquam lis inchoarj cepta est, cognoscatur prius.

XVIIII.

Pendet autem illud totum à facultate diffamati, voluntate diffamantis & ab officio judicis. Aliter tamen in ordinda, prosequenda, finienda lite.

In

XIX.

Inordienda lite, diffamatus deliberet de duobus: ut competentem iudicem adeat: ut querelam ipsi recte proponat.

XX.

Competens iudex est is, cuius diffamatus subditus est: Si plurimum, is cuius civis.

XXI.

Querela recte proposita dicitur ea, cui diffamationis modus insertus, in qua innocentia allegata periculumque emergens perscriptum est ita, ut magistratui et ius & causa querendi liquido appareat.

XXII.

Hic iudicis officium est, cognoscere de iusticia querela: quam si probat, citationem adversus diffamantem edat, in qua terminum praefigat, ut in eo vel agat vel si nolit agere, postea sileat.

XXIII.

Citatio tamen ita edatur, ne nullitatis vicio aut alio laborans, litigantes habeant occasionem contradicendi.

XXIII.

Quod si diffamantilea est insinuata, ubi relationi legitima creditur, erit in voluntate sua, illi parere vel non parere.

A 4

Si

XXV.

*Sincere paret, diffamatus prosequi iudicium
& alteram citationem petere, impetrare, quae
& à iudice edi debet.*

XXVI.

*Quando neq; hac diffamantem promovet,
iudex enormem eam iniquitatem & contuma-
ciam coërceat.*

XXVII.

*Coërceat tunc rectè, si an petita in libello pro-
bationibus fulciantur, ponderaverit, quo facto,
terminum ultimum ad sententiam audiendam
constituat.*

XXVIII.

*Quid si antè publicationem venerit diffa-
mans, contumaciam excusaturus & iura sua
allegaturus, audiendusne: Humanius est, ut
audiatur.*

XXIX.

*Vbi secius fit, sententia conformis libello
detur, & diffamanti perpetuum silentium impo-
natur.*

XXX.

*Quae ipsa tamen aut appellando suspendi,
aut internenti nova causa declarari potest.
Plura quibus post sententiam diffamans reso-
cilletur, non video remedia.*

Sileat

XXXI.

Sileat ergò perpetuò, aut obstinatum suam
malignitatem, quæ postea in apertam prorumpit
contumaciam & iniuriam, seuerioribus iu-
dicijs posse cõerceri, constanter sibi persuadeat.

XXXII.

Pro ut postulauerit hoc iniuriæ atrocitas.

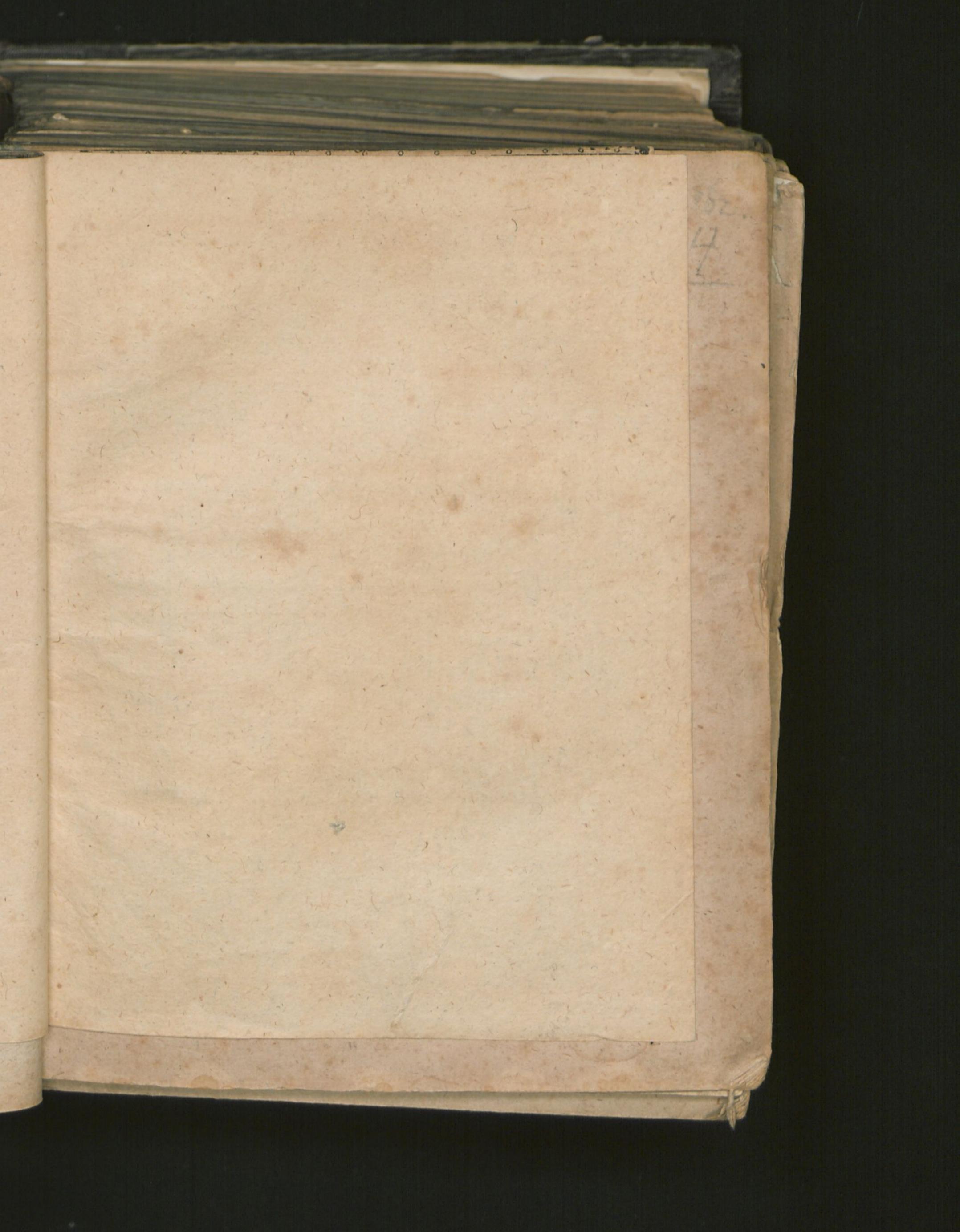
XXXIII.

Ob quam si etiam bona publicarentur, quero,
utrum magis expediat incolumitati reipub: ex-
traneis ea, an fisco, an propinquis adiudicen-
tur? Et horum libentius faueo commoditati-
bus.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

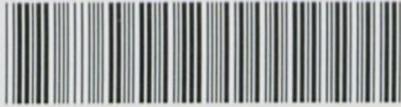

32
17
2

Wittenberg, Diss., 1587-1612

ULB Halle 3
002 392 011

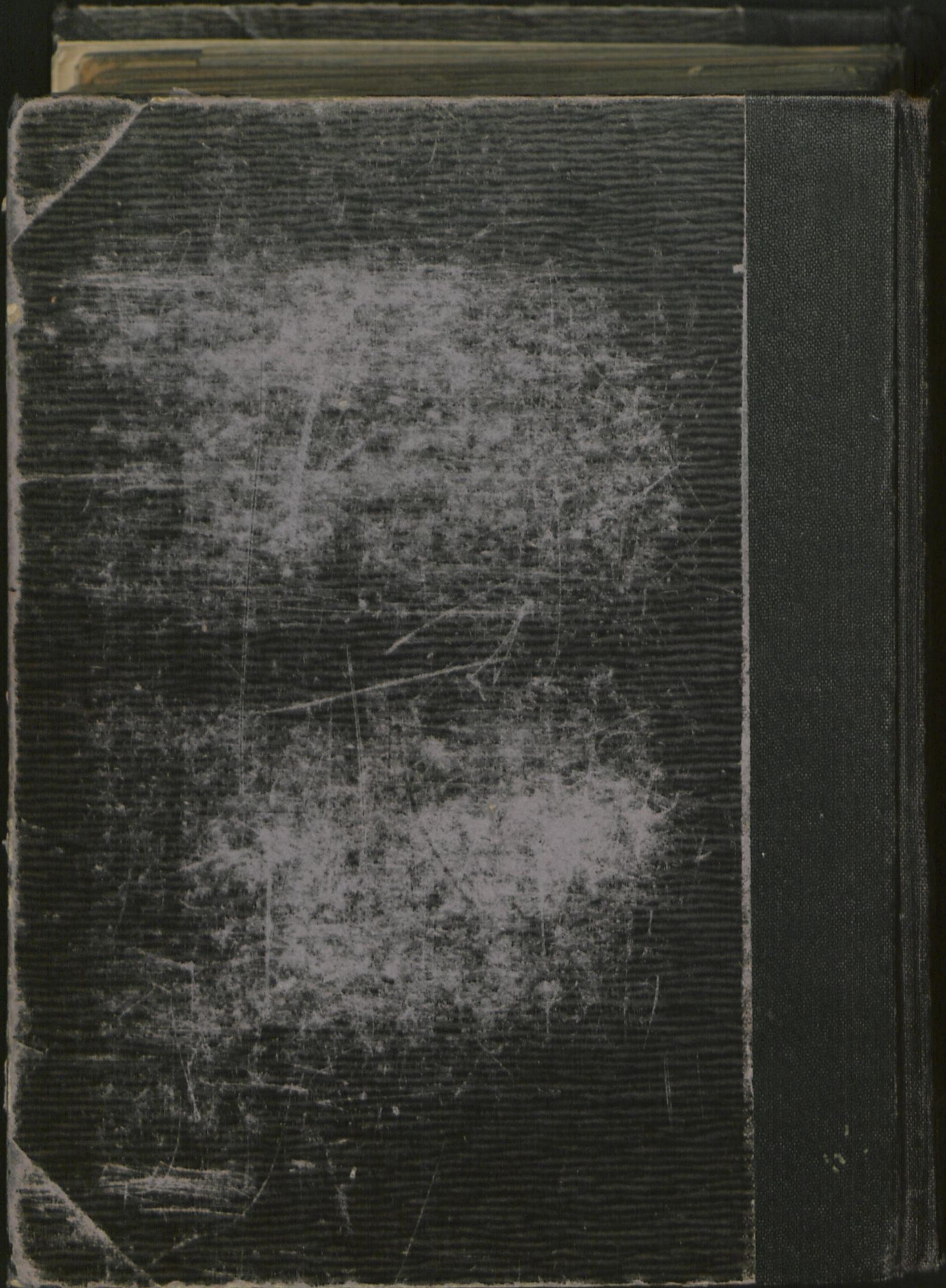

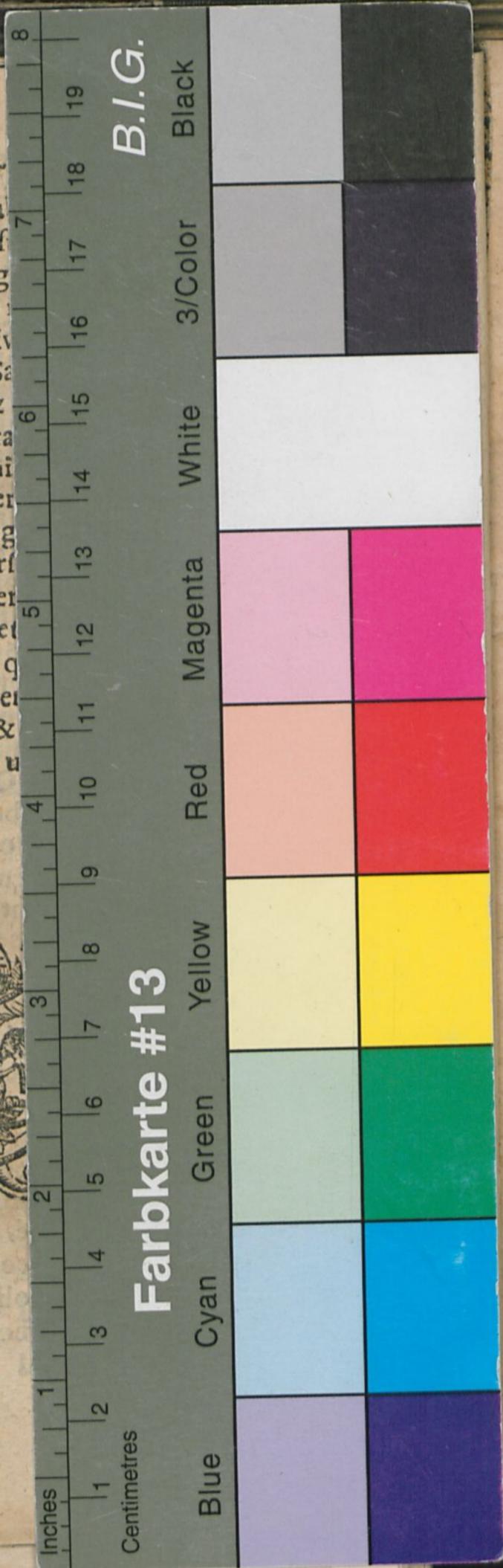
TA → OL

VD17

Retrokonv.,

7447

TH. FRANZII, I. V. D.
ICTORVM ACADEMIÆ
VITEBERGENSIS AD-
STITIS.

1589

DISPVATIO,
DE PRÆIVDICIO
CONSTITVTIONIS IMPP.

QVAE INCIPIT DIFFAMARI, SVB
tit. C. De ingen: manum,

D. O. M. A.

INSTITVTA VVITEBER-
GÆ, A. D. XIX. DECEMB. IN AV-
ditorio Philosophico majori,
hora sexta.

17.

RESPONDENTE
IACOBO GOEDEMANO

VVITEBERGÆ,
Typis Zachariæ Lehmanni,
M. D. LXXIX.

